

«Ευρήκαμεν τον Μεσσία» - Σχόλιο στον άγιο απόστολο Ανδρέα τον πρωτόκλητο

/ [Γνώμες](#)

Αρχιμανδρίτης Παύλος Δημητρακόπουλος, Θεολόγος - Συγγραφέας

Ένας από αυτούς υπήρξε ο άγιος απόστολος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος, του οποίου τον βίο, το ιεραποστολικό έργο και το μαρτύριο με καύχηση προβάλλει ως παράδειγμα προς μίμηση σε όλους μας η Εκκλησία. Με την ευκαιρία, λοιπόν, της σημερινής ημέρας που εορτάζουμε τη μνήμη του, θα αναφέρουμε ορισμένα στοιχεία από το βίο και το μαρτύριό του προς δόξαν του άγιου και ωφέλεια όλων μας.

Ο Απόστολος Ανδρέας ήταν, σύμφωνα με τις ευαγγελικές διηγήσεις, αδελφός του Σίμωνος Πέτρου και αμφότεροι υιοί του Ιωνά, και της Ιωάννας. Γεννήθηκε στη πόλη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας, η οποία βρισκόταν κτισμένη κοντά στη λίμνη της Γεννησαρέτ στο βοριοδυτικό άκρο της. Ήταν ψαράς στο επάγγελμα, όπως και ο αδελφός του και με το ψαροκάϊκο που είχαν αγωνίζονταν να εξασφαλίσουν τα απαραίτητα προς το ζήν. Τον διέκρινε βαθιά πίστη στο Θεό, μελετούσε την Παλαιά

Διαθήκη και τους προφήτες και όσα αυτοί προανήγγειλαν περί του Μεσσία, την έλευση του οποίου περίμενε με πολλή λαχτάρα. Όταν ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος εμφανίστηκε στο δημόσιο κήρυγμά του, ο Ανδρέας προσκολλήθηκε σ' αυτόν και έγινε μαθητής του μαζί με τον Πέτρο. Φαίνεται ότι ήταν παρών όταν ο Πρόδρομος έδειξε με το δάκτυλό του τον Κύριο και είπε: «ίδε ο αμνός του Θεού, ο αίρων τας αμαρτίας του κόσμου», προτρέποντάς τον έτσι να ακολουθήσει τον Χριστό. Αυτός πρώτος, (εξ ου και πρωτόκλητος), μαζί με τον Ιωάννη αξιώνεται να έχει την πρώτη γνωριμία και συνομιλία με τον Ιησού, προτού ακόμη αυτός αρχίσει το δημόσιο έργο του στη Γαλιλαία, ενώ δηλαδή βρισκόταν στην περίχωρο του Ιορδάνη. Η πρώτη αυτή γνωριμία του με τον Ιησού εντυπωσίασε τόσο βαθιά τον Ανδρέα, ώστε ήταν αρκετή για να πιστεύσει ότι αυτός είναι ο Μεσσίας, για τον οποίο ομίλησαν οι προφήτες. Γι' αυτό και στη συνέχεια έσπευσε αμέσως να γνωστοποιήσει το γεγονός στον Πέτρο και να τον φέρει στον Ιησού. Του είπε: «ευρήκαμεν τον Μεσσίαν». Ευρήκαμε αυτόν που με λαχτάρα περιμέναμε, αυτόν για τον οποίο ομίλησαν οι προφήτες. Όταν αργότερα ο Ιησούς ήλθε στη Γαλιλαία και κάλεσε τα δύο αδέρφια να τον ακολουθήσουν, αυτοί, αφού εγκατέλειψαν τα πάντα, βάρκες, δίχτυα, γονείς, φίλους συγγενείς, οριστικά πλέον τον ακολούθησαν, για να μαθητεύσουν επί τρία ολόκληρα χρόνια κοντά του.

Στις ευαγγελικές διηγήσεις τον συναντούμε σε δύο περιπτώσεις: α) στο θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων, όταν παίρνει το λόγο για να πει, ότι υπάρχουν μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια διαθέσιμα, τα οποία είναι αδύνατον να επαρκέσουν για τόσο πολύ λαό, και β) όταν κάποιοι Έλληνες προσήλυτοι ζήτησαν να δουν τον Ιησού, τότε παρενέβησαν ο Ανδρέας με τον Φίλιππο για να διευκολύνουν την πρόσβασή τους προς Αυτόν.

Μετά την ανάσταση ο Ανδρέας είναι παρών και αυτόπτης μάρτυρας του αναστάντος Χριστού σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες γίνεται λόγος στην Καινή Διαθήκη για τις εμφανίσεις του αναστάντος στους μαθητές, όπως επίσης και της αναλήψεώς του στο όρος των Ελαιών. Είναι παρών κατά την ημέρα της Πεντηκοστής και δέχεται την επιφοίτηση του αγίου Πνεύματος μαζί με όλους τους μαθητές, όπως επίσης αργότερα, το 49 μ.Χ., στην Αποστολική Σύνοδο των Ιεροσολύμων.

Για την παραπέρα ιεραποστολική δράση του αποστόλου τίποτε δε γνωρίζουμε από την Καινή Διαθήκη. Από την Παράδοση όμως πληροφορούμαστε, ότι ο Ανδρέας εκήρυξε μαζί με τον Πέτρο και άλλους μαθητές στη Σινώπη του Ευξείνου Πόντου. Από την Σινώπη μαζί με τον Ματθία και άλλους μαθητές πήγαν στη Σαμψούντα, όπου ίδρυσαν τοπική Εκκλησία. Κατόπιν αφού περιόδευσε τον Πόντο, την Ιβηρία και τη χώρα των Πάρθων, επέστρεψε στα Ιεροσόλυμα. Στη δεύτερη περιοδεία του

περιόδευσε και πάλι διάφορες επαρχίες της Μικράς Ασίας για να καταλήξει και πάλι στη Σινώπη. Αργότερα ήρθε στο Βυζάντιο, όπου ίδρυσε την τοπική Εκκλησία του Βυζαντίου και χειροτόνησε ως πρώτο επίσκοπό της τον Στάχυ, γι' αυτό άλλωστε και η Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως δικαίως θεωρεί ως ιδρυτή της τον άγιο Ανδρέα. Από εκεί ήρθε στην Ελλάδα και κήρυξε σε διάφορες πόλεις της Θράκης, και της Μακεδονίας, για να καταλήξει στην Πάτρα, την οποία έκαμε κέντρο του ιεραποστολικού έργου του. Από εκεί εξορμούσε σε όλη τη δυτική Ελλάδα, όπου μετέστρεφε πλήθος Ιουδαίων και ειδωλολατρών, επιβεβαιώνοντας την αλήθεια του κηρύγματός του με πολλά θαύματα.

Στην Πάτρα την εποχή εκείνη ρωμαίος διοικητής ήταν ο ανθύπατος Λέσβιος, ο οποίος ήταν ανεκτικός στη δράση του Ανδρέα. Όχι όμως ο διάδοχός του ο Αιγεάτης, ο οποίος ήταν φανατικός ειδωλολάτρης. Αυτός εξαπέλυσε διωγμό εναντίον των χριστιανών με αφορμή την μεταστροφή της συζύγου του, Μαξιμίλλας, η οποία πίστεψε στο Χριστό ύστερα από θαυματουργική θεραπεία της από ανίατη αρρώστια. Τότε εκείνος συνέλαβε τον άγιο Ανδρέα, τον οποίο καταδίκασε σε σταυρικό θάνατο, σε σταυρό σχήματος Χ., με το κεφάλι προς τα κάτω, την εποχή που αυτοκράτορας της Ρωμης ήταν ο Νέρωνας. Γι' αυτό και ο τύπος αυτός του σταυρού καλείται «Σταυρός του Αγίου Ανδρέου». Το τίμιο λείψανό του το έθαψε με τιμές ο πρώτος επίσκοπος Πατρών Στρατοκλής με τιμές. Τον 4ο αιώνα μεταφέρθηκε από τον Μ. Κωνσταντίνο στην Κωνσταντινούπολη και τοποθετήθηκε στο ναό των Αγίων Αποστόλων, μαζί με τα τίμια λείψανα των άλλων Αποστόλων. Αργότερα κατά την 4η σταυροφορία, το 1204, όταν οι αντίχριστοι σταυροφόροι κατέλαβαν την Κωνσταντινούπολη και την λεηλάτησαν, άρπαξαν το άγιο λείψανο του αγίου Ανδρέα μαζί με πολλά άλλα άγια λείψανα και το μετέφεραν στη Δύση. Το 1964 επέστρεψαν οι παπικοί την Τιμία Κάρα του στην Αποστολική Εκκλησία των Πατρών, η οποία βρίσκεται μέχρι σήμερα στον μεγαλοπρεπή ναό που έχτισαν οι Χριστιανοί της αχαϊκής πρωτεύουσας. Στο ναό αυτό φυλάσσεται και τεμάχιο από το σταυρό, όπου μαρτύρησε ο άγιος Ανδρέας. Επίσης έξω από τον ναό σώζεται ένα αρχαιότατο πηγάδι, όπου υπήρχε και λειτουργούσε σκοταδιστικό μαντείο της «θεάς» Δήμητρας. Εκεί, σύμφωνα με την παράδοση κήρυττε ο άγιος Ανδρέας, καταδεικνύοντας τις απάτες των αδίστακτων ειδωλολατρών ιερέων. Εκεί συνελήφθη και σταυρώθηκε. Η μνήμη του εορτάζεται στις 30 Νοεμβρίου σε όλο τον Ορθόδοξο κόσμο, κυρίως στην πόλη των Πατρών, αλλά και στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Πάμπολλα είναι τα θαύματα που έκανε ο άγιος, (τα οποία μπορεί να αναζητήσει, όποιος ενδιαφέρεται, στο συναξάρι του αγίου), τόσο εν ζωή όσο και μετά θάνατον από τα χαριτόβρυτα άγια λείψανά του.

Όπως είπαμε και προηγουμένως όταν ο απόστολος Ανδρέας γνώρισε για πρώτη φορά τον Χριστό και πείσθηκε ότι αυτός είναι ο Μεσσίας, έσπευσε αμέσως να

γνωστοποιήσει το γεγονός στον Πέτρο και του είπε: «ευρήκαμεν τον Μεσσίαν». Από τη στιγμή εκείνη ο Μεσσίας Χριστός έγινε το κέντρο της ζωής του, έγινε ο μεγάλος θησαυρός του, για χάρη του οποίου εγκατέλειψε τα πάντα, για να τον ακολουθήσει. Αγάπησε τον Χριστό όσο κανένα άλλο πράγμα στον κόσμο αυτόν, γι' αυτό και όταν ήρθε η ώρα του μαρτυρίου, δεν δίστασε να θυσιάσει και τη ζωή του ακόμη από αγάπη για τον Χριστό.

Εμείς άραγε, αδελφοί μου, μπορούμε να επαναλάβουμε εν πλήρει επιγνώσει τα λόγια του αποστόλου και να πούμε ότι, ναι, όντως: «ευρήκαμεν τον Μεσσίαν»; Έχει γίνει άραγε ο Χριστός κέντρο της ζωής μας, όπως και στον απόστολο; Αισθανόμαστε, νοιώθουμε άραγε, αισθητή την παρουσία της Χάριτος του Θεού μέσα μας; Αν αυτό δεν συμβαίνει, τότε πως μπορούμε να λέμε ότι τάχα βρήκαμε τον Μεσσία; Πολλοί είναι οι χριστιανοί σήμερα που έχουν μια κάποια σχέση με την Εκκλησία, τηρούν κάποια θρησκευτικά καθήκοντα, ισχυρίζονται ότι τάχα βρήκαν τον Μεσσία Χριστό και όμως ποτέ στη ζωή τους δεν ένοιωσαν την παρουσία της Χάριτος του Θεού μέσα τους. Ποτέ δεν έκαναν κέντρο της ζωής του τον Χριστό. Η καρδιά τους είναι προσκολλημένη στο χρήμα, στις ηδονές και στη δόξα του κόσμου. Ποτέ δεν ανταποκρίθηκαν στην αγάπη του Χριστού που φανερώθηκε με την σταυρική του θυσία.

Ας γίνει, αδελφοί μου, ο σήμερα εορταζόμενος άγιος αφορμή για να κάνουμε μια αυτοκριτική στον εαυτό μας. Να κάνουμε, αν θέλετε, μια ριζική αναθεώρηση της μέχρι τώρα σχέσεώς μας με τον Χριστό, με βάση τα όσα είπαμε προηγουμένως. Και ας πάρουμε την απόφαση να κάνουμε, ό,τι δεν κάναμε μέχρι σήμερα. Να πιστεύσουμε δηλαδή γνήσια στον Χριστό και να τον αγαπήσουμε αληθινά, όπως τον αγάπησε ο άγιος Ανδρέας, μέχρι θανάτου. Πράγμα το οποίο εύχομαι εκ βάθους ψυχής να πραγματοποιηθεί σε όλους μας με τις πρεσβείες του αγίου αποστόλου Ανδρέου, της Υπεραγίας Θεοτόκου και όλων των αγίων. Αμήν.

Πηγή: pemptousia.gr